

Tájéleíró

[Látó, 2012. október]

Gondolom-látom: e tájleíró versben
mindenki magára lel.
Szépítkeznek a jónép – sose tudni...
Bodor hajad legyen ám, rózsám,
illatozzék a fű lábnyomodon!
Bogár, madár, gerlice, szajkó.
Csupa látni, de tudni-szeretni való.
„Én mindig lovas szánokon érkezem” –
hallod a hó sivatagban.
Még volt-apád, anyád is így közelít,
semmibe véve a nemlehető.
S honnan jössz, kenyeres?
Merre visz
ez a nagyszerű mindahárom út?
Kifordított mesék zenéje mezőnk fölött.
„Eszter volt, hol nem volt...”
Képzellek kilépni habos felhő alól,
hallok kuncogást, sás-suhogást,
medve-kuruzslást erdőszéleken.
Elmennék én, vágyom barangolásra,
mint egy jó hazába.
Tájéleíró költő:
eltűnőn-feltűnően dombon-völgyön.
Ahol mindenki önmagára lelhet.
Hol van a táj?

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Király László

Látó Szépirodalmi Folyóirat